

metrů), máte představu o větším autě (aby se tam v případě potřeby dalo spát). Zde nám opět neocenitelně pomohli Frank a Radka. Tímto jim ještě jednou děkuji. Najednou totiž zjistíte, že auto se bez auta špatně kupuje. Je potřeba zajet se podívat tam a pak zas tam a při obrovské rozloze Sydney, to není legrace. Pro případ, že nemáte možnost bazary objíždět, je zde varianta bazaru aut na King's Cross v centru Sydney. Zde nakupuje a prodává auta mnoho cestovatelů. Prodejci jsou zde sami majitelé aut a je to celkem zábava. Za zmínku ale stojí, že ceny zde se dokážou vyšplhat o dost výše, než je cena auta na předměstí. Je to proto, že obyčejný cestovatel nemá čas týdně objíždět bazary po všech čertech. Zajede do města a za pár dnů či hodin má vybráno. Cenu také velmi ovlivní turistická sezóna. Pokud je zrovna období, kdy většina dobrodruhů přijíždí, tak se ceny vyšplhají hodně nad normál a naopak, pokud o auta není zájem, ceny jsou zde i levnější, než v bazarech na okrajích města. Vyplatí se zde proto nakupovat auto na podzim (duben, květen) a prodávat na jaře.

Naši milí domácí nás vozili všude možné a protože Frank přece jen měl už nějaké zkušenosti a hlavně vyřídilku, pomohl nám jednat s prodejci, kterých jsou v Sydney stovky. Automobilový trh je po všech stránkách úplně odlišný od evropského. Nenajdete jedinou podobnost. Každý ví, že se zde jezdí vlevo a já to vím také. Nicméně dlouholetý zvyk je železná košile a tak se mi podařilo při první zkušební jízdě v prvním bazaru automaticky vyrazit na pravou stranu ulice, což prodávající nesl dost těžce.

Autá pod obsah 3L se téměř nevyrobí, nikdo nedoporučí nic méně než šestiválec. Vozidla jsou na naše poměry obrovská a spotřeba překvapivě není tak hrozná a navíc: benzín je levný. Po několikanásobném zdražení, které se odehrálo před naším příjezdem, stál litr v Sydney tak 80–90 centů (cena jde nahoru o víkendech). Dělal to tedy našich 16–17 korun na litr, v době, kdy se u nás cena vesele šplhala ke třicítce... Při průměrné mzdě za práce, které studenti běžně dělají (10–20 dolarů), si za jeden den vyděláte na plnou 60ti litrovou nádrž.

Toto má za následek zajímavé souvislosti. Lidé často například nevědí kolik jejich auto žere – prostě proto, že jim to je jedno. Velmi nás pobavila jedna paní prodávající své auto, když jsme se jí zeptali, jakou má její Ford Falcon 4.4 litr spotřebu. Odpověď zněla: „Nevím, tak 20 dolarů na víkend a dojedete celkem daleko!“ Naopak jiná dáma nám odpověděla: „Vždy když mám pocit, že je nádrž prázdná, tak doberu.“ Jsou to opravdu pohodáři.

Nebudu to protahovat. Nakonec se výběr značky a typu auta pro naše potřeby zúží na dvě možnosti: Ford Falcon nebo Holden Commodore. Ford je rozšířenější, a obdobně spolehlivý jako pravý australský HOLDEN. Naše auto jsme koupili za 2500 dolarů od dealerky a dnes jsem za tento výběr vděčný. Byla to skvělá kára. Přesný popis zní: Holden Commodore Vacationer (!), 3.3 L VH, ročník 1983, fungující klimatizace, obrovský kombík na vyšším podvozku (aby ne, když tohle auto bylo ve výrobě, v Austrálii moc asfaltu nebylo...).

Rídit vlevo jsme si zvykli celkem snadno. Hodně nám pomohlo, že jsme měli automatickou převodovku. Na manuální řazení Australany moc neužije, dokonce i autobusy MHD jsou automaty. Ze začátku je to trochu nezvyk, člověk si neustále říká, že by řadil jinak, ale nakonec jsme si na to zvykli a věřte – nevěřte, je to pohoda.

Royal National Park

Nezbytné papírování je našťastí celkem pochopitelné i pro cizince. V mnoha ohledech jsme jen tiše záviděli, jak mají „papírování“ snadné a úřady pracují opravdu pro lidi.

Když zde vláda zaváděla DPH (dělo se tak v době našeho příjezdu, jednotná sazba 10 %), do každého domu přišel zástupce, který všem vysvětlil, proč, jak a z čeho platit. Pokud to snad někdo ani po té nepochopil, funguje nepřetržitá telefonní linka zdarma, kam každý může zavolat a poptat se na věci, kterým nerozumí. To snad nepotřebuje další komentář. Navíc i běžný zaměstnanec si může některé náklady odepisovat z daní...

No, to bylo jen tak na okraj pro zamýšlení

Z technického průkazu našeho autíčka jsme vyčetli, že první majitelé našeho auta se jmenovali Vodičkoví. Tak si náš Holden opět vyslechne malebnou češtinu...

Dalším nezanedbatelným rozdílem jsou úřady, banky, obchody apod. Nejen, že se lidé chovají velmi slušně k zákazníkům. Co vás bude bít do očí je fakt, že lidé v těchto zaměstnáních nesedí, ale stojí. To nám přišlo opravdu velmi zvláštní a nepohodlné. V obchodech vám navíc často prodavačky samy dávají zboží do igelitových tašek... to je extra pohodlné.

Prožili jsme v Sydney krásné čtyři měsíce plné učení, práce, poznávání nových přátel a míst. Zažili jsme hroznou zimu – hlavně v říjnu to bylo neuvěřitelné, i když venku bylo jen 12 °C a přišlo, ve třídě běžela neovladatelná klimatizace na plno a tak jsme v Austrálii seděli ve třídách v bundě a klopili do sebe gramatiku. Nicméně, denně jsem jezdil přes most Harbor Bridge do práce, a pohled na Operu, plachetnice a panorama City vás tak nějak pohladí po duši. Lenka pracovala hned vedle Opery na promenádě v přístavu a měla jeden z nejúžasnějších výhledů. Noční Sydney jsme si užili zvláště během Olympiády, kdy byl otevřen „Czech House“. Tady čepovali Radegast zdarma, takže jsme ušetřené desítky dolarů mohli věnovat taxikářům, kteří nás ochotně odvezli domů.

Protože po Olympijských hrách začali trať na Harbor Bridge opravovat a vlaky přes něj jezdily jen do 22.00, občas se mi stalo, že jsem se nemohl po práci dostat domů.

BBQ na třídním výletě u Palm beach

Jednou se opět složitě vracím domů náhradní autobusovou dopravou přes most do jižní Sydney a na první zastávce za mostem vystupuji, abych pokračoval vlakem dál. Jeden motorák už stojí na nástupišti a tak do něj na poslední chvilku stačím skočit.

Bohužel moje úvaha, že most je uzavřen a tudíž vlak může jet toliko mým správným směrem, byla lichá, most byl uzavřen pouze z jedné strany a tak jsem se lehce po půlnoci svezl posledním vlakem zpět do severní Sydney, abych pak potupně sháněl taxi, co by mě dostalo opět zpět přes most na vlakovou zastávku Redfern, kde jsme měli sraz s Lenkou a odkud jsme obvykle společně jezdili autem domů. Připadal jsem si jako idiot. Jako hodně unavený a ospalý idiot.

Pro koordinaci našich návratů a také pro vlastní shánění práce jsme potřebovali zakoupit mobil. Bez něj se práce velmi špatně shání. Jakmile jednou rozhodíte sítě, odpovíte na inzeráty a objednete pár podniků musíte být neustále k zastižení. Firma Optus nabízela (možná ještě nabízí) hovory po sedmé hodině večerní v rámci své sítě zdarma. Přístroj samotný stál 19 AUD, takže opravdu pohoda. Jedinou nevýhodou mobilů v Austrálii je, že fungují pouze ve městech (ve větších městech), zbytek obrovské rozlohy kontinentu je (poměrně pochopitelně) signálem nepokryt.

Práce i škola nám skončila před vánoci, udělalo se teplo, a my si pomaličku začali připadat jako na dovolené.

V momentě, kdy nám končila studentská víza (platí ještě měsíc po skončení školy) jsme na imigračním úřadě zažádali o víza turistická. Na ty je potřeba pouze plat-

Czech House - během Olympiády

Krásně nasvícená Opera, během Olympiády

Pohled na Operu z mostu Harbor Bridge

ný pas, potvrzení o docházce do školy, která má být vyšší než 80 % a k tomu ještě 1000 AUD na každý měsíc pobytu.

Mnoho našich kamarádů si zaplatilo další školy a získali tak další studentská víza a s tím spojené pracovní povolení. Dnes se ale podmínky vydání těchto víz zpřísňují a australská ambasáda vyžaduje zaplacení nejen první školy, ale i těch následujících. Tyto podmínky se ale každou chvíli mění a proto se vyplatí pečlivě se informovat před zažádáním o víza u nás. Můžeme doporučit firmu Student Agency, přes níž jsme platili školu my a pečlivě nám vše vysvětlili a starali se o nás (i co se týče vyřízení víz).

Nu, a přišly dlouho očekávané Vánoce – naše vůbec první v cizině.

Byly tradiční:

Ráno, hned po snídani, jsme šli k moři dát si koupel v osvěžujícím příboji na naši nejoblíbenější pláži v Sydney – Maroubra. Poté jsme se vrátili domů a jali se připravovat na odpolední párty se Štědrovečerní večeří. Přípravy spočívaly v nakládání žraloka, krevet, a pečení krocana, přemísťování lahví v lednicích, prostírání stolu a společném nadávání na pětatřicetistupňové stupňové vedro.

Lehce po poledni jsme jako pozdnější oběd uspořádali Štědrovečerní večeři a potom jsme zmoženi relaxovali ve stínu na zahradě. Pozdě odpoledne jsme bouchli šampaňské a vrhli se na rozbalování dárečků v maximálně družné atmosféře a za dopíjení zbylých lahví. Díky, bylo to skvělé! Díky Radko, Franto, Maki, Mirko i všichni ostatní.

Náš Houseboat

Druhý den ráno jsme koupel v oceánu pojali jako léčebný prostředek za účelem pročištění hlavy a vydrželi jsme na pláži skoro celý den. Konečně po dlouhé době pořádně odpočíváme. Nebudeme zapírat, že tento podzim nám dal zabrat.

27. 12. 2000 vyrážíme s domácími a několika jejich australskými přáteli na výlet na houseboat. Vešlo se nás na něj všech deset a po krátké několikaminutové instruktáži nás vypustili na vodu. Instruktáž nám osvětlila základní pravidla provozu na vodě. Zajímavé například bylo, že se tu na vodě jezdí vpravo a také informace, že když loď nejede, nedá se kormidlovat, což jsme samozřejmě nemohli pochopit a hned jsme se ptali toho pána, jak je to možný a co teda v takovém případě máme dělat? On se na nás podíval jako na blázny, ale protože jsme už byli z přístavu venku, nemohl nám loď sebrat. Jen nám ji odevzdaně předal a na malé loďce odplul zpátky.

Z týmu byli vybráni dva hlavní kormidelníci: Franta a já.

Po počátečním zmatku, kdy lodička celkem tancuje, jsme se to naučili a za chvíli jsme kormidlovali jako staří mořští vlci. Funkce kormidelníka není vůbec nevděčná, ba naopak, je to nádhera, když v jedné ruce držíte whiskey, v puse doutník, bílý dým pomalu vyfukujete a přitom opatrně kormidlujete kocábku do zálivu, kde jste se rozhodli strávit noc...

Bohužel zakotvit je těžší, než by se na první pohled mohlo zdát. Ale zmatenými pohyby naší loď, vytrvalým spouštěním a navíjením kotvy jsme vyplašili majitele lodi, která byla přivázaná k nedaleké kotevní bóji a ten radši odjel. Tu jsme obratem zabrali (zde platí princip kdo dřív přijde, ten dřív mele) a začali se věnovat zejména konzumaci proviantu, chytání ryb, skákání z lodi do vody a opalování.

Na ryby jsem si koupil vlastní náčiní, ale zřejmě jsem hrubě podcenil návnadu. Rybář, co byl na břehu, chytal na krevety, což mi přišlo jako nechutné rozmazlování zdejších vodních dravců a tak jsem vytrvale chytal střídavě na kus chleba a kus filé. Dlouho nic, až pak... háček zasekl. Začal jsem navíjet a zezačátku to šlo opravdu hodně ztěžka. Seběhla se celá posádka a sledovala můj zápas. Když už jsem skoro nemohl, předal jsem Frankovi svůj vlasec a chvílku táhl on. Pak se pod hladinou objevil velký černý stín. Sebral jsem síly a táhl zase já. Bylo nám v tu chvíli jasné, že jde o menšího žraloka, či něco podobného. Ale v okamžiku, kdy jsem tu věc vytáhl nad hladinu, změnila se ryba v nechutný motanec starých tepláků. Protože Franta už předtím vytáhl klobouk, byl jsem rád, že v těch hadrech alespoň nebylo lidské tělo. V tu chvíli jsem zanevřel na rybaření a radši se věnoval zásobám Jamesona a Johnie Walkera.

Na lodi jsme ještě strávili dva dny a pak se před Silvestrem vrátili domů.

Na Silvestra jsme byli pozváni do Zoo. Přítel mojí kolegyně z práce tam totiž dělá ochranku. Koupili jsme si tedy na večer dva litráčky portského a vyrazili do šumu.

Taronga Zoo je v noci tajemné. Jsou vzhůru všichni dravci (obecně australská příroda ožívá po západu slunce, když opadne vedro), po spoře osvětlených cestičkách volně pobíhá spousta wallabies (wallaby v podstatě malý klokan). A co je v tento moment nejdůležitější – Zoo je svou polohou ideální místo na pozorování ohňostrojů, protože přímo přes záliv je Opera, City a Harbor Bridge, kde se právě největší atrakce tohoto druhu odehrávají. Byla to opravdu úchvatná podívaná. Portské zafungovalo jako seznamovací prostředník dokonale a za pár chvil už jsme se znali s několi-

Silvestrovský ohňostroj

Z Taronga Zoo je opravdu skvělý výhled na Sydney

ka místními. Návrat proběhl asi ve čtyři ráno, Radka a Frank byli ještě vzhůru, a tak jsme spolu ještě jednou oslavili nový rok.

A zde začíná naše cesta.

Začátek jsme stanovili na 2. 1. 2001, jelikož jsme si chtěli vychutnat onen Silvestr a Vánoce.

Zvolili jsme půlkruh okolo Austrálie s tím, že holt vynecháme západní Austrálii a to z toho důvodu, že bychom to za plánované tři a půl měsíce prostě nestihli. Proto se tam chceme někdy v budoucnu vrátit na samostatný výlet.

Po té, co jsme si v knize o národních parcích zaškrtnali, co chceme a co musíme vidět, zjistili jsme, že toho je pěkná spousta a bude to celkem honička.

Rámcový plán tedy zněl:

ze Sydney jet směrem na jih, 18. 1. se přeplavit do Tasmánie, po čtrnácti dnech zpět a pak přes Adelaide nahoru na Alice Springs, Darwin, pak na východ do Cairns a dolů po pobřeží zpět do Sydney, kde bychom měli být tak 10. 4. 2001.

Blue Mountains, 2. 1. 2001 – 4. 1. 2001

Úplně první cíl, první národní park, je nasnadě. Asi 100 km západně od Sydney se nachází Blue Mountains (Modré hory), které obyvatelům Sydney slouží jako místo na víkendový odpočinek a v podstatě tam zamíří každý turista. K návštěvě lákají po

celý rok, ale je třeba se připravit, že teplota je zde o několik stupňů nižší než v Sydney. Během zimních měsíců v horách nezřídka sněží. Nejznámější místa, jako jsou např. Three Sisters (skalní útvar Tři Sestry) a okolí městečka Katoomba jsou dost našlapané turisty, zejména z Asie. Ale i zde naštěstí platí pravidlo, které prakticky nemá výjimku a vyplatí se jím řídit: stačí udělat pár kroků navíc, poodejít od turistických atrakcí, které nabízí každá cestovka a najednou zjistíte, že jste sami uprostřed nádherných scenérií. My už jsme Blue Mnts navštívili jednou na podzim s kamarády ze školy a v okolí Blackheath (cca 10 km od Katoomby) jsme absolvovali nádherné procházky. Dá se tam sejít kolmou stěnou podél vodopádu a lidí potkáte poskrovnou. Totéž se týká ubytování. Můžete využít nabídky desítek penzionů či komerčních kempů, ale jsou zde, v jednom z turisticky nejexponovanějších míst, i kempy zdarma. Obecně platí: v Austrálii je UVNITŘ národních parků možno kempovat zdarma kdekoli, pokud není řečeno jinak. Vše samozřejmě za předpokladu, že jste dostatečně zásobeni a vybaveni na samostatný pobyt. Nesmíte se utábořit blíže než jeden kilometr od komerčního kempu a 100 metrů od silnice (kvůli bezpečnosti). Blue Mountains jsou jednou z výjimek, protože je tady turistů tolik, že by pravděpodobně přírodu zničili a tak je tam místo pro táboření zdarma vyhrazeno. Je to pěkný plácek u říčky, jediné vybavení představuje kadibudka a ohniště s lavičkami. V podstatě luxus.

Modré hory jsou opravdu modré. Z listů eukalyptů se vypařuje namodralá esence a ta způsobuje opar, ve kterém jsou hory neustále zahalené. Jen pro pořádek: eukalyptus = blahovičník = gumovník, v angličtině také mají dvě jména, eukalyptus = gum tree. Za zmínku stojí lanovka Scenic Skyway. Pokud nevíte co s penězi a chcete se projet lanovkou cca 20 metrů tam a zpět, tak prosím. Je to drahé a úplně stejné a lepší výhledy vás čekají, pokud půjdete pěšky dolů do údolí. Vlček Scenic Railway jsme nezkoušeli, ale je to prý mnohem lepší zážitek a adrenalin zvedající zábava, která vám ještě navíc ušetří bolavé kolena z pěší cesty z prudkého srázu.

Ze Sydney vedou do hor dvě přístupové silnice. Hlavní vede po dálnici směrem na zmiňovanou Katoombu a o něco hezčí cesta vede po silnici č. 40 přes Richmond. Zvolili jsme druhou možnost a tak ráno vyrážíme, auto naložené nakoupenými zásobami jídla ze supermarketu Franklins. Jistě to znáte – cestovní horečka dosahuje bodu varu, radujeme se z každé maličkosti a tešíme na skoro 100 denní dobrodružství. Zanedlouho projíždíme Richmondem. Kousek za ním začíná ostré dlouhé stoupání na Kurrajong. A zde přichází ledová sprcha.

Autíčko, které nám slouží již dva měsíce bez problémů, začalo stávkovat. Prostě mu v kopci dojde dech a zdá se, že nejde benzín do motoru. Zastavujeme u kraje, já zvedám kapotu a koukám do motoru. Vůbec těmto strojům nerozumím, ale tohle je tak jednoduché zařízení, že by na to přišel každý. Z nádrže vedou trubičky benzín, zkrz filtr to jde do pumpy, do karburátoru a pak už přímo do šesti válců. Jako příčinu neshází určují tedy benzínovou pumpu.

Po nějaké chvíli přichází paní u jejíž zahrady jsme zaparkovali a poskakujeme kolem otevřené kapoty. Nabízí nám pomoc, volá pak nějaké své přátele, kteří bydlí nedaleko. Ti přijíždějí a po odmontování pumpy zjišťujeme, že těsnění (asi tak 10 let staré) už prakticky neexistuje a pumpa tedy při větším tlaku saje vzduch. Tak jsme to

Zkoumám, kam se vloudila chybička

znovu zandali na místo a auto obrátili, z kopce to jede dobře a míříme tedy do Richmondu koupit nové těsnění. Je to neuvěřitelné, ale zrovna to těsnění, co potřebujeme nikdo nemá a tak kupujeme kus těsnícího papíru a naši noví přátelé nám nabízí, že sedeme k nim na chatu, kde mají nářadí, takže budeme moci nové těsnění vyrobit (= vystříhnout). Bohužel cesta k nim vede přes inkriminovaný kopec a auto cestou nahoru opět umřelo, čímž jsme již po druhé zastavili dopravu. Naštěstí jsme prozíravě koupili tažné lano. Jenže náš těžkotonážní čerstvě naložený a natankovaný brouk byl v tom krpálu tak těžký, že v okamžiku, kdy jsme již z hlavní silnice odbočovali, lano prasklo a doprava opět stála. Nakonec se nám podařilo dostat se z vozovky a k chatě zbýval poslední úsek cesty – prudký sešup. Motor a tím ani brzdy už nefungovaly a tak jsem tam v jednom okamžiku, kdy už jsem brzdil i očima a ručkou, narval i rychlost, což se automatické převodovce pramálo líbilo a od té doby se při řazení zpátečky ozývá slabé břinknutí... Ale aspoň jsem nevyletěl ze silnice. U našich nových přátel jsme tedy vyrobili těsnění a test v kopci proběhl na jedničku. Poděkovali jsme, rozloučili se a potřetí tedy zkusili vyjet na Kurrajong.

Už jsme byli skoro nahoře, když se opět dostavila dýchavičnost a za několik sekund jsme zase stáli. Rozhodli jsme se tedy pro návrat do Windsoru, kde je autorizovaný servis Holden (byl uveden v naší 18 let staré servisní knížce), jelikož už bylo pozdě večer, zajeli jsme na opuštěnou cestičku a využili velkého nákladního prostoru našeho kombíka k přespaní. Úplně první noc „velké cesty“ jsme tedy strávili na předměstí Sydney, v ne úplně veselé náladě...

